

Svajonų
ROMANAI

Aistra

Knygute.lt

YVONNE LINDSAY

Apgalvotas planas

2020 liepa – rugsėjis

Yvonne Lindsay

**APGALVOTAS
PLANAS**

Romanas

Versta iš Yvonne Lindsay, Vengeful Vows, 2019
© Yvonne Lindsay, 2019

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Edvardas Vaišvila, vertimas iš anglų kalbos,
2020

© Lina Noreikaitė, knygos viršelio dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2020

ISBN 978-609-03-0635-2

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2020

1

Stengdamasi numaldyti širdį krečiantį virpu-
lį, Alisa Horvat – Horvatų šeimos matrona, bu-
vusi Horvatų akcinės bendrovės generalinė
direktorė, *Santuokoje gimusios poros* kūrėja –
apžvelgė žvakių nušviestą ir gėlėmis nusags-
tytą salę. Ir pati nesuprato, ko taip jaudinasi
dėl sąjungos tarp savo trečio, vyriausio anūko
Galeno ir moters, kuri jam tobulai tiko – taip
tobulai, kad juos suvedusi ji net pravirko iš
laimės. Vis dėlto šį kartą dėl neaiškios prie-
žasties, nors turėjo įgimtą atidumą smulkme-
noms, Alisa Horvat toli gražu nesijautė galinti
numatyti ateitį, o tai jai buvo neįprasta.

Vienintelis Alisos Horvat tikslas visada buvo
poros laimė, būsimą jos gyvenimo kelią ji re-
gėdavo skaidriai ir aiškiai, bet šį kartą nevalio-
jo įžvelgti toliau esamos akimirkos. Jeigu šied-
viem pavyks, taip bus tik dėl abipusio pasiau-
kojimo ir milžiniškų pastangų. Galbūt šioji san-
tuoka neverta tokios rizikos? Galenas sakė
neieškąs deginančios aistros, bet argi visi mes
to nesame verti?

Alisos Horvat mintys ėmė suktis apie velionį
vyrą Eduardą – šį vakarą jai jo trūko labiau nei

bet kada per ilgus kelerius pastaruosius metus. Tik ji dar nebuvo pasiruošusi drauge su juo atgulti amžinojo poilsio. Dar laukė daug darbų, o šios santuokos sėkmė buvo vienas jų, kad ir kokiomis paslaptimis ji būtų apraizgyta.

*****

Galenas trumpam užsimerkė, bet kaipmat krūptelėjo pajutęs mažo delniuko spustelėjimą.

- Viskas bus gerai, - sušnibždėjo Elė. - Ji tave pamils.

Jis atsakė mergaitei švelniu pirštų paspaudimu.

- Ji pamils *mudu*, - užtikrino jis savo globotinė.

Staigiu judesiu nubraukęs nuo švarko rankovės įsivaizduojamą pūkelį, Galenas pašnairavo į Elę. Ši jam atsakė plačiu šypsniu, ir tai suvirpino giliausias širdies kerteles. Galeno brolis Valentinas ir pusbrolis Ilja abu siūlėsi jam šiandien asistuoti prie altoriaus, tačiau ši santuoka buvo neįprasta. Tikslas tebuvo suteikti devynmetei Elei saugumą, todėl Galenui atrodė logiška, kad jam tuokiantis su visiškai nepažįstama moterimi būtent Elė bus jo palydovė prie altoriaus. Vargšas vaikas, ji buvo verta

geresnio globėjo, bet Galenas iš tiesų stengėsi kiek įmąnydamas, ketino nenuleisti rankų visą likusį gyvenimą.

Prieš tris mėnesius Elės tėvai žuvo automobilių katastrofoje, mirtis pribloškė ir išmušė iš vėžių; Galenas tapo mergaitės globėju, įprastiniam gyvenimui atėjo žiaurus galas. Galas laukiniam vakarėliams. Galas mergiškiaus gyvenimui. Nuo ankstyvos pilnametystės vengęs įsipareigojimų, Galenas dabar gavo atsiimti šimteriopai. O tam nebuvo pasirengęs. Kita vertus, ar jo geriausi draugai, Elės motina ir tėvas, buvo pasirengę mirti?

Norėdamas įsitikinti, kad viskas savo vietoje, Galenas paskutinį kartą peržvelgė salę. Nebūtų Horvatų viešbučių grandinės generalinis direktorius, jei visko nepatikrintų mažiausiai tris kartus. Jis puikiai žinojo, kaip tenkinti įvairiausio plauko žmonių poreikius. Ši savybė galėjo būti naudinga ir rūpinantis naujosios žmonos laime, tiesa?

- Ji jau čia! - kimiai sušnibždėjo Elė. - Ir atrodo tokia graži.

Galeno žvilgsnis nukrypo į iškilmių salės gale esančias duris, kurių link vedė ilgas kilimas - Dievas liudininkas, nuo to, ką išvydo, jam užėmė kvapą. Graži? Ne, šis žodis neperteikė

įstabumo moters, stovėjusios tarpduryje. Jos veidas – giedros įsikūnijimas, kaklas grakštus kaip gulbės. Plaukai pūpsojo lengvų pynių pavidalu aukštai viršugalvyje. Galenui jau dabar knietėjo ištraukti sruogas prilaikančius smeigtukus, leisti plaukams nevaržomai kristi ant suknios apnuogintų pečių. Jos oda, regis, švytėjo. Lašo formos deimantinis vėrinys kabėjo žemai dekolte srityje ir lyg magnetas traukė žvilgsnį į tankiai besikilnojančią krūtinę, į iškirptės reminamus švelnius iškilumus. Galeno žvilgsnis nuslydo žemiau, į grakštų liemenį, kurį tampriai apgulė atlasinis audinys, siuvinėtas šilko siūlais ir nusagstytas dirbtinių deimantų gėlėmis; galiausiai akys įsmigo į trijų pakopų žvilgios, vilnijančios medžiagos sijoną – jis jaunąją juosė lyg debesis.

– Ji atrodo kaip princesė, – šį kartą balsu ištarė Elė, ir visų veidai pakrypo į duris, salėje nuvilnijo aiktelėjimas iš nuostabos.

– Gal paskelbkime ją savo karaliene? – tebe-laikydamas Elę už rankos pasiūlė Galenas ir nusivedė mergaitę pasitikti nuotakos.

Jiems žengiant durų link, Galenui pro akis nepraslydo nuotakos kakle tvinkčiojanti kraujagyslė. Gal ji vis dėlto nėra tokia romi, kokia stengiasi atrodyti? Galenui ir tai patiko. Argi

nebūtų keista tuoktis su moterimi, kuri nė kiek nesijaudina, žinodama būsimą vyrą pirmą kartą išvysianti prie altoriaus? Nors jis savo akimis regėjo brolių ir pusbrolių būtent taip sėkmingai sukuriant šeimas, pats niekada rimtai apie tai negalvojo. Tiesą sakant, prieš Elę jis išvis negalvojo apie vedybas.

Peitonės akys vos pastebimai sutvisko, vyzdžiai žvakių šviesoje buvo taip išsiplėtę, kad mėlynai pilkos rainelės vos buvo matyti.

- Spėju, būsite mano jaunikis? - šiek tiek kimmu begalinį jaudulį išduodančiu balsu prakalbo ji.

- Galenas Horvatas jūsų paslaugoms, - imdamas jaunąją už laisvos rankos, atsiliepė šis ir pakėlė pirštus prie lūpų.

Nuo jaunosios odos dvelkė šiluma ir lengvu aromatu: saldžiu, sumišusiu su vanilės priekoniu ir kažkuo dar, be galo svaigiu. Kad ir kas tai buvo, Galeno uoslė jautėsi pamaloninta. Jaunosios ranka suvirpėjo, ir jis ją paleido.

Kaipmat pašonėj sučiulbėjo drovumu nepasižyminti jaunoji globotinė.

- O aš esu Elė. Ar tekėsi už mūsų?

Jaunosios lūpose suvirpėjo šypsena.

- Už jūsų abiejų? Tai bent sandoris! - jos

Šypsena praplatėjo, akys sutvisko neslepiamu džiugesiu. – Atsakymas – taip. Aš, Peitonė Ernšo, mielai už jūsų tekėsiu.

Bestebint būsimą žmoną, Galenui giliai širdyje nelyginti ledai pajudėjo. Toji šypsena, elgsena, aromatas – viskas, regis, susijungė į galingą sprogstamąjį užtaisą. *Geidulys*, – tikino jis save. Paprasčiausia fizinė trauka, niekas daugiau. Bet net tai lenkė lūkesčius, kurių lydymas jisėjo pasitikti nuotakos. Visą dieną kausčiusi įtampa sklaidėsi. Pagaliau ėmė vaidentis, kad viskas bus gerai. *Jiems* viskas bus gerai.

*****

Siekiant aukštumų tiriamosios žurnalistikos srityje, Peitonei teko daug ką išbandyti, bet ji dar nė karto nebuvo ištekėjusi. Nusprendusi parašyti viešai demaskuojančią apybraižą apie Alisą Horvat, nudžiugo sužinojusi, kad šios komandoje darbuojasi buvusi koledžo laikų pažįstama. O kai paaiškėjo, kad matronos anūkas ieško nuotakos, Peitonė kaipmat priminė Mišelei seną skolą ir mainais pareikalavo, kad ši, apėjusi sistemą, parinktų jos profilį Galenui į porą. Tai, kad piršlybų rezultatais galima taip lengvai manipuliuoti, tik patvirtino Peitonės įsitikinimą, jog Alisos Horvat bendrovė – visiška apgaulė.

Lydimą Galeno Horvato iš vienos pusės, Elės iš kitos, Peitonė, vos tramdydama įtampą, žengė mielaširdingai jiems besišypsančio kunigo link. Siekdama užsibrėžto tikslo, ji buvo pasiryžusi bet kam, netgi susituokti su nepažįstamu žmogumi, todėl dabar turėjo didžiulį savo pasiekimą.

Aiščiau jausdama stiprią ir šiltą Galeno ranką, Peitonė stengėsi apmaldyti – neiprastai – smarkiai besidaužančią širdį. Galenas tebuvo vyras. O juk jaunikis galėjo būti bet kas. Jis galėjo pasirodyti besas žemas ir kresnas arba pernelyg aukštas, liesas ir plaukuotas. Tik, deja, jis buvo ne bet kas. Būsimasis gyvenimo partneris – vienas iš daugelio Alisos Horvat anūkų. Galenas Horvatas buvo aukštas ir atrodė išvaizdesnis nei visos kino žvaigždės, kurias jai pastaruoju metu teko matyti filmuose; nuo jo sklindanti charizma viliojo iki šiol nepatirtais būdais. O prisilietimas, regis, vilnijo iki pat papilvės. Peitonė jautėsi būtent taip, kaip iki šiol didžiudavosi niekada nesijaučianti. Tokiems jausmams ji buvo sąmoningai užsigrūdinusi. Jaunosios nuotakos toli gražu negalėjai pavadinti naivuole, gyvenančia nepasiekiamomis svajonėmis. Ak, taip, Peitonė žinojo, ką reiškia įsimylėti, bet jai nebuvo svetimas ir

karštos kulminacijos akimirką priimto kvailo sprendimo skausmas, o tokios klaidos ji nė už neketino pakartoti.

- Ar viskas gerai? - Galenui palinkus artyn, ausį pakuteno švelnus vėjelis.

- Tiesiog nuostabu, - plačiai šypsodamasi atsakė jaunoji, nors širdyje siautė audra.

Akys susitiko, ir Galenas, kurį laiką įdėmiai stebėjęs nuotaką, pagaliau nusišypsojo kerinčia šypsena - tokia kerinčia, kad jai kuo tikriausiai užgniaužė kvapą. Jis švelniai spustelėjo jaunajai ranką. Buvo aišku kaip dieną - šio vyruko pašonėje teks būti budriai. Pagaliau susitvardžiusi Peitonė pasisuko į kunigą.

Ceremonija buvo paprasta. Peitonei netgi norėjosi sakyti - nuoširdi, bet juk pati joje dalyvavo apsimestiniu pretekstu. Svarstydamą apie tai, kad jos planas palies ne tik Galeną, bet ir mažąją mergaitę, žvelgiančią į jį susižavėjimo ir pasitikėjimo kupinomis akimis, Peitonė akimirką susimąstė. Ką gi, teks visus, įskaitant ir save, apsaugoti nuo pernelyg didelio prisirišimo. O kai išsamus straipsnis, atskleidžiantis tikrąjį Alisos Horvat veidą - manipuliacijas ir žiaurumą - atsidurs laikraščiuose, nukentės tik toji, kuri sugriovė Peitonės tėvo gyvenimą ir išardė jų šeimą. Privertė atsisakyti

net kūdikio.

Nuo besikaupiančių ašarų Peitonei ėmė peršėti akis. Ji greitai sumirksėjo. Nevalia rodyti silpnumo. Ši mantra jai atstojo kelrodį anksčiau, ja vadovavosi ir dabar.

- Sveikinu! - šiltai ir entuziastingai paskelbė kunigas, tarytum vestuvės būtų kuo tikriausios, o jaunieji iš tiesų planuotą bendrą gyvenimą, iki mirtis juos išskirs. - Skelbiu jus vyru ir žmona. Galite pabučiuoti nuotaką.

O ne.

Galenas suėmė jaunosios rankas ir palinko artyn, priversdamas ją trumpam sustingti. Bet jau kitą akimirką Peitonė nesąmoningai įveikė juodu skiriantį atstumą ir leidosi pabučiuojama. Kūnu nusirito neišvengiamybės nuojauta. Sutuoktinių lūpos ne šiaip susilietė - tai buvo kuo tikriausia abipusė vilionė. Nuo švelnaus bučinio jaunosios pulsas pašėlo, o kai pražiojo lūpas - ruošdamasi protestuoti, vėliau įtikinėjo save, Galenas tuo pasinaudojo ir išlavintu liežuvio judesiu įsmuko vidun. Ji privalėjo atšlyti, privalėjo nutraukti intymų kontaktą. Bet, užuot taip ir pasielgusi, tarsi sentimentali, iki ausų įsimylėjusi paauglė prigludo arčiau ir atsakė bučiniu, lyg vestuvės būtų kuo tikriausios, o šios akimirkos juodu būtų laukę mėnesių mė-

nesius.

Jaunajam atšlijus, Peitonė - keista - lyg nusiminė, netgi pasijuto sukrėsta. Pakėlusi akis ir sutuoktinio veide išvydusi atsispindint tokius pat jausmus, suprato, kad laikytis nuo Galeno Horvato - dabar jau vyro - bus kur kas sudėtingiau, nei manė.

- Valio, mes šeima! - susijaudinusi sušuko Elė ir liesomis rankutėmis juos stipriai apkabino. - Nuo šiol nebegali nutikti nieko bloga.

- Nieko blo... - buvo besakanti Peitonė.

- Vėliau paaiškinsiu. Dabar laikas švęsti.

Ir jie šventė. Fotografavosi su svečiais, tarp kurių buvo ir keletas draugų iš koledžo laikų - su jais Peitonė kartkartėmis susisiekdavo. Horvatai neslėpė prideramos užuojautos, kai ji aiškino, kad motina mirė dar vaikystėje, o tėvas negalėjo atvykti dėl svarių priežasčių.

Oficialiai fotosesijai pasibaigus, svečiai skelbė tostus, vaišinosi, šoko, paskui vėl kėlė taurės. Kiekviename žingsnyje, nepriekaištingai darniai judėdama su naujuoju partneriu, Peitonė be paliovos šypsojosi ir elgėsi taip, lyg šios akimirkos būtų laukusi visą gyvenimą.

Kai šviesos pritemo ir salėje nuvilnijo svajingai romantiška melodija, Galenas vėl apkabino

jaunąją ir išsivedė į šokių aikštelę.

- Nejaugi niekada nepavargsti? - paerzino jį Peitonė. - Neturėjai progos net prisėsti.

Galenas šyptelėjo, bet iš karto vėl surimtėjo.

- Norėjau paaiškinti, ką Elė turėjo galvoje.

- Maldauju, paaiškink, - jam nutilus, padrąsino Peitonė.

Nejaugi jo akyse ašaros? Galenas atlošė galvą ir kelis kartus stipriai sumirksėjo, tada vėl nukreipė žvilgsnį į nuotaką.

- Elė - mano globotinė, - įkvėpęs greitakalbe pradėjo jis. - Jos tėvai metų pradžioje žuvo automobilio katastrofoje. Abu buvo mano geriausi bičiuliai.

Galeno balsas užlūžo, ir Peitonę akimirksniu užliejo užuojauta. Ji žinojo, ką reiškia netikėtai pajusti, lyg pažįstamas pasaulis slystų iš po kojų. Bet netikti abiejų tėvų iš karto?.. Kaustė siaubas vien apie tai pagalvojus. Nenorėdama užpildyti tylos nuvalkiotomis frazėmis, Peitonė laukė.

Po poros minučių Galenas vėl prakalbo.

- Regis, Elė puikiai susitvarkė su nelaime. Kur kas geriau nei aš. Tiesa, susidoroti su sielvartu padėjo psichologų konsultacijos....